

Naslov: **SUSRET S NEPOZNATIM PRIJATELJEM**

Pisani rad:

Hodala sam duuuuugooooo gustom šumom. Grane borova lagano su me češkale po licu, a gusta je trava umivala moje noge. Unatoč tome, hodala sam vesela i sretna u ritmu pjesme "Dohvati mi, tata, mjesec".

Slijedila sam čarobnu svjetlost koja me vukla k sebi kao magnet. Nisam ni primijetila da sam izišla iz šume. Našla sam se na velikom proplanku koji je bio obasjan svjetlošću čije su se zrake pretapale jedna u drugu kao da se spojilo nekoliko duga koje su plesale svoj čarobni ples. Stajala sam nepomično. Nisam osjećala ni ruke ni noge. Srce kao da je prestalo kucati od ljepote prizora preda mnom. Čarobni ples duga se odjednom počeo pretvarati u neobično biće. Kao da je ponešto uzelo od svih likova iz bajki Ivane Brlić-Mažuranić. Najviše je sličilo na Malika Tintilinića iz Šume Striborove. Počelo je pjevati neku laganu, lijepu i meni nepoznatu i nerazumljivu pjesmu. Osjećala sam se predivno. Moj se strah pretvorio u prelijep i ugodan trenutak. Uživala sam u nježnim tonovima pjesme i beskrajnoj svjetlosti oko malog bića. Nije rekao ni riječi, ali pjesma je bila dovoljna.

Djelićem uha sam čula ljudske glasove u daljini. Maleno je biće prestalo pjevati, njegovo se tijelo gasilo, čarobna je svjetlost bila sve slabija i slabija dok nije posve nestala. Sutra ću opet doći na isto mjesto i, nadam se, ponovno susresti svoga malenoga prijatelja.

Inicijali učenika, razred, ime škole, zemlja:

M. Č. 5. razred, OŠ "Pavao Belas", Brdovec, Republika Hrvatska

Naslov: Susret na Marsu

Još sam u djetinjstvu sanjala da ću jednoga dana odletjeti u svemir. Crtala sam rakete, svemirske postaje, satelite, Mjesec, Sunce i Mliječnu stazu. Zvijezde su me oduvijek fascinirale. Čitala sam knjige i gutala činjenice o mjesečevu gravitacijskom sustavu i planetima. Kako sam rasla, rasla je i moja želje da vidim meteorite i zvijezde.

Sama ću sastaviti svemirsku letjelicu prema onom što sam čitala i sa sobom ću povesti svoga psa jer je pas već jednom bio u svemiru. Sašila sam nam svemirska odijela i misija je mogla početi. Točno u ponoć pritisnula sam na kontrolnoj ploči gumb, motori su počeli brundati, sve je puno dima. Nakon nekoliko sekundi poletjela sam.

Dok sam zapanjenim pogledom gledala Zemlju, nisam primijetila kišu meteora s lijeve strane rakete. Ipak je jedan meteor bio točan i pogodio je moju raketu. Padala sam prema Marsu. Pomislila sam da je to kraj, no odjednom me zgrabio neobični čovjek s dugačkim rukama. Taj neobični stvor nije čudovište iz ormara nego slatki trooki vanzemaljac. Objasnio mi je da oni mogu letjeti kao naše ptice na zemlji pa me zato uspio spasiti. Poveo me u obilazak svoga grada. Grad je plavo-crvene boje. Sve su građevine bile crvene, a ceste su bile plave. Kako sam bila umorna, odveo me u svoju kuću. Tamo sam se tuširala u crvenom bazenu. Kad sam izašla iz bazena, do mene je dotrčao moj pas Rudi. Bila sam sretna što je preživio. Sutradan sam s Oggijem i Rudijem istraživala Mars. Prenijet ću Zemljanima sve što sam tamo vidjela jer mi je moj novi prijatelj obećao da će mi popraviti raketu.

Oggi ima 100 zemaljskih godina, a na Marsu je još dijete jer je jedna marsovska godina deset ljudskih. Rekao mi je da su oni naprednija civilizacija od zemaljske i da će bez problema popraviti moju raketu.

Nakon trodnevnog boravka na Marsu vrijeme je da se vratim svojim roditeljima. Poljubila sam Oggija i rekla mu: "Nemoj me zaboraviti." Pritisnula sam ponovno onaj gumb i raketa je poletjela. Mahala sam svom prijatelju.

Vratila sam se na Zemlju i roditeljima ispričala svoju avanturu. Nisu mi povjerovali i poslali su me odmah u krevet jer često izmišljam avanture. Pogledala sam kroz prozor svoje sobe. Nebo je bilo zvjezdano. Uzela sam teleskop i usmjerila ga prema Marsu ne bih li vidjela svoga prijatelja Oggija. Željela sam mu zahvaliti na divnoj avanturi.

Inicijali učenika, razred, ime škole, zemlja:

R. R., 5. razred, OŠ "Pavao Belas", Brdovec, Republika Hrvatska

Naslov: Vanzemaljac u mom dvorištu

Pisani rad:

Volim promatrati zvijezde pa sam i toga utorka izišla u svoje dvorište. Zvijezde su svjetlucale na nebu, no jedna nije bila na svom mjestu. Počela je padati i za sobom je ostavljala trag. Gdje će pasti? Odjednom se meteorit počeo velikom brzinom približavati mom dvorištu. Sva sreća da je pao na obližnju livadu na kojoj nije bilo kuća. Znatiželja mi nije dala mira i htjela sam vidjeti kako izgleda to nebesko tijelo.

Kada sam prišla meteoritu, vidjela sam kraj njega čudnog stvora koji se pred mojim očima počeo pretvarati u razne oblike i mijenjao je boje. Prišla sam mu i pitala ga je li dobro, a on je odgovorio: "Blahum." Nisam ga razumjela, a on mi je uporno pokazivao na neki gumb na sebi. Pritisnula sam ga i počeo je govoriti hrvatskim jezikom. Rekao mi je da na Plutonu vlada rat pa je on sa svojim prijateljima krenuo u svemir jer ne voli rat. Slučajno se prevrnuo, a meteorit je zapravo njegova letjelica. Prijatelje je izgubio na putu i ne zna kamo su se oni uputili. "Možeš ostati sa mnom koliko god želiš", odgovorila sam mu. Odjednom se pretvorio u dječaka, plavokosog i pavoookog. Na sebi je imao bijelu majicu s čudnim natpisom, crne hlače i tenisice. Pa tko bi rekao da je to vanzemaljac?! Rekao je da želi ići sa mnom u školu. Nisam imala ništa protiv. U 5.A je predstavljen kao novi učenik. Školsko gradivo mu je bilo prelako, sve je znao, lijepo se družio s mojim prijateljima. Vrijeme je prolazilo i završilo je prvo polugodište.

Moj prijatelj Branko (tako se zvao na Zemlji) je nekako saznao da je na Plutonu rat završio te je vrijeme da se vrati kući. Opet se pretvorio u vanzemaljca. Tada se nekim čudom onaj meteorit sastavio iz dijelova u letjelicu. Pozdravili smo se i krenuo je u letjelicu. Dobro sam čula njegove riječi: "Jednoga ćeš dana sa mnom otputovati na Pluton, obećajem." Još ga uvijek čekam u nadi da ću otputovati na Pluton.

Inicijali učenika, razred, ime škole, zemlja:

A. P., 5. razred, OŠ "Pavao Belas", Brdovec, Republika Hrvatska